

n dolgokat,
Pallas nagy
kellő fel-
Hol ássák a
ves korában
alatt leletek
nek igazán
lyogtam. —
gyarázathoz
m még egy-
— Smideg
— Németh
esetében is
be nálatok
— Künnle
tek a hozzá
ráival meg-
n Margit.
kis lány így
— Halász
rejtvényeket
om. A *Kis*
sztentő sok-
éről a *ívő*

eszem figye-
F. b.

let javára :
Goldschmid
e 5 korona.
or., Garzulý
ugosi Bandi
Pisti 1 ko-
llér, Julcsa
fillér, össze-
Jenő gyűj-
k: Büchler
fillér, Apa
bácsi 20
Diamant La-
lér, Csenedór
ér, összesen

ozókon !
F. b.

OR.

ten.



Szerkeszti Forgó bácsi.



KIS KATONA. (Lásd a 166. lapon.)

A CSILLAG-SZEMÜ JUHÁSZ.

Irta Sebestyén Ede.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

MEGINT csak amint megy-mendegél, találkozik egy faluban a pappal. Oda járul eléje, megemeli a süvegét és köszönti:

— Dicsértessék az Ur Jézus Krisztus!

— Mindörökké, felel a pap, és hozzáteszi: mi járatban vagy fiam?

A juhász erre tövirül-hegyire elmondott mindent a papnak, de ez csak csóválta a fejét és nem hitt neki. Mikor végig mondta a mondókáját, szól neki a pap:

— Gyere velem fiam a szolgabíróhoz, majd szerzek ott neked cselédkönyvet, hogy boldogulhass. De az ostoba mesédet el ne mondjad senkinek, mert különben becsuknak ám a bolondok házába.

Amit mondott a pap, meg is tette. Adott a juhásznak valami nevet, s avval ment a szolgabíróhoz a könyvért, oda adta a juhásznak, aztán Isten nevében utnak eresztette.

Megint megy, mendegél a juhász és beér egy faluba. Éppen nagy dolog-idő volt, a nép mind a mezőn dolgozott, csak egy-két öreg ember őgyelgett a faluban. Meglátja az egyik a juhászt és oda megy hozzá.

— Mi járatban vagy öcsém, mért nem dolgozol te is a mezőn? kérdi tőle az öreg.

— Hát, feleli a juhász, én éppen szolgálatot keresek.

— Sose keress, mondja az öreg, találsz most keresés nélkül is.

Ugy is lett. Az öreg ember kivitte a legényt a mezőre és oda vezette egy nadrágos emberhez.

— Dolgos kezeket hoztam, mondta néki.

— Éppen jókor, feleli amaz. Láss a dologhoz, öcsém, szaporán; majd ha hazamegyünk, megalkuszunk.

Hozzá is látott a juhász a munkához, de bizony nem ment vele semmire. Sohase dolgozott ő masina mellett, meg félt is tőle.

— No, mondja a gazda, látom hogy nem sok hasznodat veszem ott; de mivel nagyon megtetszettél, nem bánom, fölfogadlak kocsisomnak.

Hazamenet megkérdezi a gazda a juhászt.

— Hát aztán mennyi bért kívánsz?

— Megkövetem alásan, ne adjon nékem semmi bért, hanem hogy ha meg lesz velem elégedve, adjon egy szakajtó aranyat, amikor elmegyek.

Nagyot nézett erre a szóra a gazda, de nem szólt semmit. A juhász azt hitte: ez annyiban marad.

Teltek, multak a napok. Nem mondhatnám, hogy rossz dolga lett volna a juhásznak, csak a gazda felesége nem lett volna olyan házsártos vén banya, aki mindig ütötte verte a kis leánykáját, akinél szebet hetedhét országban nem lehet találni. Ugy sajnálta a szegény gyereket a jószívü juhász! Meg is mondta egyszer az asszonynak:

— Mit vétett ez az arany haju gyermek, hogy mindegyre veri?

Hej, lett erre nagy patália! Hogy ki nyillott az öreg asszony szája! Nem is hallgatta soká a juhász, hanem kifakadt:

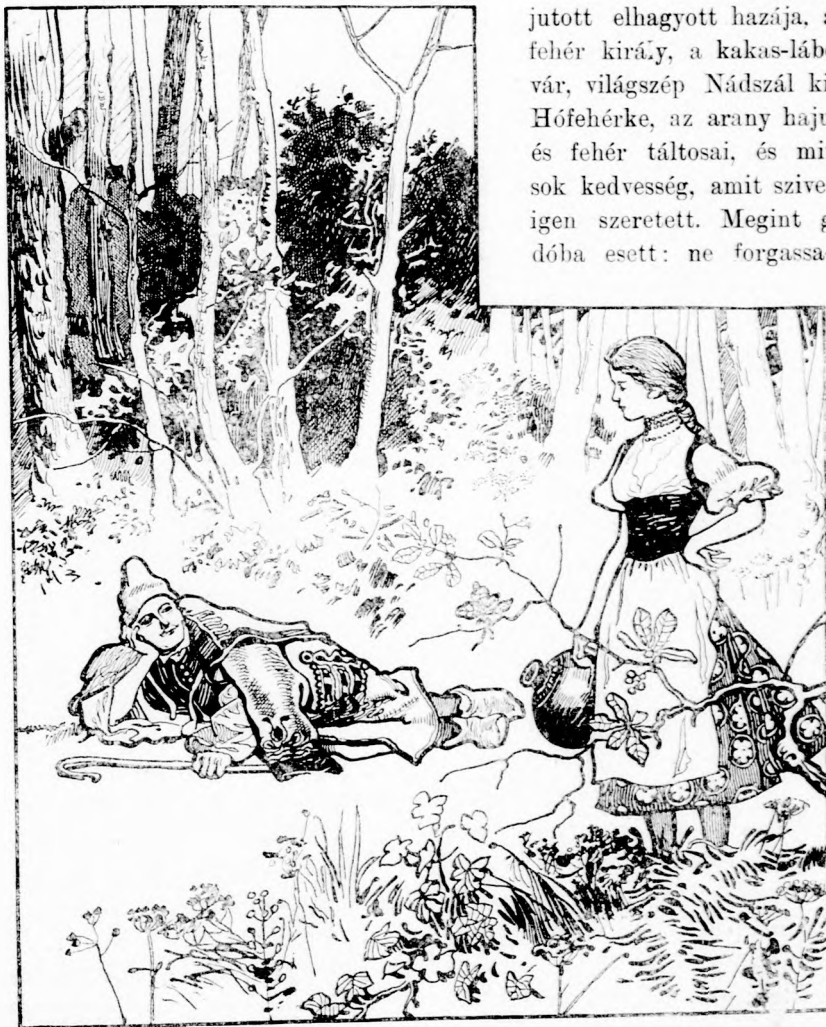
— Mikor dobják már a kemenczébe ezt a vas-orru bábát?

Most jött aztán az igazi hadd-el-hadd! Az öreg asszony csipőre tette a két kezét, úgy kiabált a juhász-legényre.

— Tyüh, te szedte-vette, jöttment embere!
Még hogy én volnék a vas-orru bába? Szedd
össze a sátorfádat és lódulj innen, mert
zsuppon vitlek ki a faluból, te bitang!

Megijedt a juhász az asszony nagy torká-
tól és sietve odább állott; még csak azt
se mondta, hogy: beföllegzett!

Ment-mendegélt az országuton, szörnyü
keserüséggel a lelkében. Eszébe
jutott elhagyott hazája, a jóságos
fehér király, a kakas-lábon forgó
vár, világszép Nádszál kisasszony,
Hófehérke, az arany haju királyfi
és fehér táltosai, és mind az a
sok kedvesség, amit szive-lelke oly
igen szeretett. Megint gondolko-
dóba esett: ne forgassa-é meg a



... EGY ERDŐS DOMB-OLDALON HEVERÉSZGET

gyűrüt háromszor? De csak arra gondolt,
hogy ez még nem volt az egész világ, más-
hol talán több szerencséje lesz.

Ugy is lett. Egyszer, amint egy erdős
domb-oldalon heverészget: mint ha az égből
pottyant volna le, előtte termett ám egy

csodaszép leány, de olyan szép, hogy még Tündér Ilona mellett sem köllene elbujnia.

— Honnan jöttél, lelkem? kérdezi a csilla-gszemü juhász.

— Az erdőből, feleli a leány és nevet, nevet, hogy csak úgy hangzik tőle az erdő.

— Hová mégy? kérdezi megint a juhász.

— Haza, a faluba, mondja a leány.

— Hej, sohajtott a juhász, ha én is veled mehetnék!

— Hát aztán minek jönne kend velem?

— Nem egyébért, csak hogy megmondjam anyádnak-apádnak, hogy széles ez országban nincsen szebb lány, mint az övék.

— Ej, hogy csufolódik kigyelmed! enyelgett a lány. Hát aztán ki ia-fia?

— Biz' én a csillag-szemü juhász vagyok.

— No lám, de szép neve van! De a szeme is szép ám!

— Ugy-e? Talán még tetszem is? kérdezi nevetve a juhász. A leány azonban okos volt és nem felelt. Most már tudta a juhász, hányadán van.

Nem akarok megint szót szaporítani, hát csak ott folytatom a dolgot, hogy a juhász meg a szép leány megszerették egymást, és a leány szülői is kedvelték a derék legényt.

Teltek multak a napok, egyszer csak azt mondja a csillag-szemü juhász a leánynak.

— Édes szentem, minket az Isten is egymásnak teremtett, tartsuk meg a kézfogót.

— Hja lelkem, nem megy az olyan könnyen! Előbb még meg kell beszélnie mindent az édes apámékkal. Hát ha nem adnak kendhez?

Megy a legény az apához és elmondja szándékát.

— Jól van fiam, szól az öreg; szivesen hozzád adom a leányt, hanem az én belé-egyezésem nem elég ám! Vannak-e irásaid?

— Hát itt volna valami, mondja a juhász, de ennél több nincsen. És oda adja a cseléd-könyvet, melyet a pap szerzett neki.

— Hja fiam, ez nem elég. Szerezz születési bizonyítványt, erkölcsi bizonyítványt, illetőségi bizonyítványt, mi egyebet, csak akkor mehetünk a paphoz.

— No, mondja a juhász elszontyolodva, ilyent se értem még! Honnan szerezzek én efféle vaczak micsodákat? Hát kegyelme-teknél papiros kell a házassághoz, nem ember?

— Már ezen nem lehet segíteni, mondja az öreg. Hanem azért ne busulj fiam. A kézfogót akár ma is megtarthatjuk, a lakzival ráérünk addig, amíg meg nem kapod az irásaidat.

Diktum-faktum, estére egybe hívták a népet kézfogóra. Volt lé meg lé. Ugy ittak, meg kurjongattak, meg tánczoltak, hogy a gólya mind szétrebbent a háztetőrül. Mikor aztán javába folyt a mulatság, azt mondja a pap:

— No most váltsatok gyűrüt!

Avval egymás mellé állítja a juhászt meg a mátkáját, a szülők rájuk adják áldásukat, a pap meg kicserélte a gyűrüket. Hanem, gondoljátok-e... nem, dehogy is gondolhatjátok, hogy mi történt... a legény gyűrűje nagy volt a menyasszonynak, s hogy le ne essen róla, a pap háromszor megfordította a kezén, s avval se szó, se beszéd, a leány egy szempillantás alatt ugy eltűnt, hogy hire-hamva se maradt.

Lett erre nagy ijedtség a házban. A szegény juhász majd kővé vált rémültében

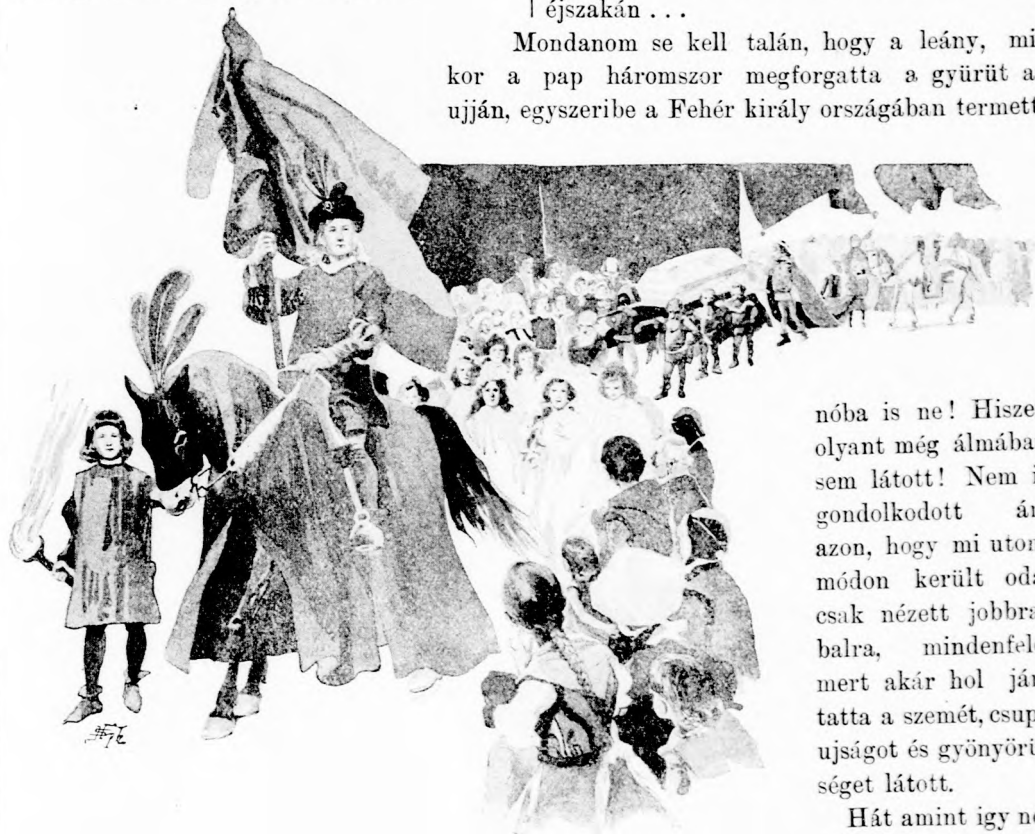
Oda lett a szépséges menyasszony, oda a gyűrű is; már most se ebben az országban nem lehet boldog, se haza nem mehet többet.

Kiment az udvarra és fölnézett a csillagos égre, aztán nagyot sohajtott:

— Hej, édes Istenem, segíts meg az én nagy bajomban!

Megkönnyebbült a lelke a sohajtástól, aztán megint csak nyakába vette a világot. Elindult heted-hét ország ellen. A hold meg a sok millió csillag vezérelte a szép éjszakán...

Mondanom se kell talán, hogy a leány, mikor a pap háromszor megforgatta a gyűrűt az ujján, egyszeribe a Fehér király országában termett,



... JÖTT A TEMETÉS. (Lásd a 166. lapon.)

még pedig éppen a kakas-lábon forgó vár alatt, ahol a király rezidenciája volt. A kis leány, mikor meglátta a csudálatos várat csengő-bongó tornyocskáival, udvarán a világzengő fával, sürgő-forgó tarka néppel, ugyancsak elálmélkodott. Hogy a ma-

nóba is ne! Hiszen olyant még álmában sem látott! Nem is gondolkodott ám azon, hogy mi utonmódon került oda, csak nézett jobbra-balra, mindenfelé, mert akár hol jártatta a szemét, csupa ujságot és gyönyörűséget látott.

Hát amint így nézelődik, mellette terem egy ember, aki oldalba böki.

— Menj félre az utból, mondja az ember, most temetik Hófehérekét.

A leány vissza huzódott erre, hanem duzogott, mert az az ember, aki meglökte, még csak azt se mondta, hogy: bocsanat! — vagy legalább hogy: no! Azonban jött a

temetés, ami elfelejtette a leánnyal a gombaságot (Lásd a képet a 165. lapon).

Tizenkét leány ment elől, hófehérbe öltözve, virágokkal diszesítve, pálma-ággal a kezében. Utánok négy törpe jött, vállukon a koporsóval, mely, kristály-üvegből volt készítve, csupa arany meg ezüst szögekkel kiverve. Többet mondok: aranyból volt még a földnek a négy vas pántja is!

A koporsó után megint tizenkét leány következett, egyik egész fehérben, másik talpig feketében. Minden ablakban két szál gyertya égett, zúgtak a harangok s a menet után ember ember hátán, beláthatatlan zsongó, millió fejü tömeg.

A kis falusi lány szinte elszédült ettől a látványtól. No, gondolta, ezt se felejtsem el világ-életemben! Hát, mikor már vége volt a nagy temetésnek, amelyen, mint tudjátok, föltámadt Hófehérke, (mert hogy kiugrott a torkából az irigy királyné almája, amelytől megfulladt) — mondom, mikor vége volt a temetésnek, akkor a juhász menyasszonya is nyugodt lett és gondolkozni kezdett a felől, hogy hát hol van tulajdonképen és hogy mihez fogjon. Legjobb lesz, gondolta, ha elmegy a község-házára, ott majd csak utba igazítják. Éppen arra jött a messzilátó.

— Mondja csak bácsi, szolt neki a leány, merre van itt a község-háza?

Nagyot bámult erre a Messzilátó és így felelt.

— Hogy mit keresel, azt én nem tudom, mert én afféle háznak soha hírét se hallottam. Hanem éppen errefelé jön a Mindentudó, már a harmadik falu határán van, fél nap alatt ideér. Ő majd megmondja neked, amit tudni akarsz. Ül le addig erre a kőre.

(Folytatása következik.)

K I S K A T O N A.

(Képpel a ezimlapon.)

*Kis katona vagyok most csak,
De nagy is lesz belőlem;
Akkor aztán, ki magyart bánt,
Meneküljön előlem!*

*Aki magyar, ami magyar,
Mind halálíg megrédem —
A magyarnak ellensége
Ne kerüljön előbem!*

*Kihuzom rá fényes kardom,
Ugy törtetek előre —
S azt se tudom marad-e még
Hír-mondónak belőle?*

*Ugy köll neki! Senki fia
Magyar embert ne bántson —
Mig világ lesz, magyar földön
Idegen nép ne szántson!*

*Magyar ember lakjék rajta,
Magyar tépje virágát,
Boldogságban, elégűlten
Élje rajta világát.*

*Minden röge áldott legyen
S áldott, ami rajta él;
Soha, soha czélt ne érjen,
Ki ellene harcra kél!*

*... Kis katona vagyok még csak,
De nagy is lesz belőlem —
S akkor aztán, ki magyart bánt,
Meneküljön előlem!*

Roboz Andor.





A SAS-FÉSZEK.

A SKÓT szigetek egyikén valamely vadásznak kedve szottyant, birtokába keríteni egy sas-fészket, amelyet a sas-pár Nessi-sziklák tetejébe vagy kétszáz méternyire a habzó Atlanti-tenger színe fölött, épített magának. Az ötven méter hosszúságú kötél, melynek segítségével a fészkekhez eljutni remélt, rövidnek bizonyult. De mert elhatározta, hogy megvívja azt a fészket, elbocsátá a köteleket, s onnan négykézláb kuszván mind magasabbra a meredek sziklákon, néhol a bizony szédítő mélységű hasadékok felett élete veszélyeztetésével ugorva át, csak folytatta utját, míg végre elérte a fészket.

Szerencséjére a vén sasok épp távol voltak a fiókáiktól, különben alig ha meg nem keserüli vakmerő vállalkozását, mely mégsem volt ment minden kellemetlenségtől, mert kárára azt kellett tapasztalnia, hogy a sas-fiókák is jól tudnak védekezni. Erős karmaikkal és csőrükkel oly erővel vagdosták a vadász karjait, hogy czafatokban lógott le róluk a hús. A bátor férfiú azonban oda sem nézve sebeinek, leveté magáról a kötött mellényt, és ráborítva a sas-fiókákra, az egész fészket beburkolá vele

és erősen össze kötve a csomagot, a fogai közé kapta, és ugyan-azon az uton és módon amint jött, küszött le ismét vissza a kötélig. Nehány fáradságos óra multán szerencsésen eljutott a közel fekvő Larwik városába, örülvén a szerzett zsákmánynak, és semmibe sem véve a vett sebeket, karmolásokat és fáradságot, mibe ez az utja került.

Más.

Egy olasz vadász, a havasi sziklák legmeredekjén, egy királyi-sasfészket pillantván meg, ez is elhatározta, hogy bármi áron: de a fiókáktól megfosztja és lehozza. Előbb jól megvizsgálván a helyet, arra a tapasztalatra jutott, hogy alulról lehetetlen a fészkekhez hozzá férközni máskép, mint úgy, hogy fölülről kötélben bocsátkozik alá. A fészkek fölötti magasabb sziklákra kapaszkodva tehát, néhány markos legény kíséretében, kik az erős kötél-csomót utána vitték, a felől bizonyosodtak meg, hogy éppen ott vannak a fészkek fölött, mely az övező hegyektől védve, egy magas szikla kiszögellésére volt rakva.

A kötél egyik végét ülésre alakítva át, a vadász elhelyezkedett rajta, mire társai óvatosan a kívánt magasságig szállították alá.

A vadász a fészkekig baj nélkül jutott el, kiszedte belőle a két pelyhes fiókát, és

tarsolyába csúsztatva a csipaszokat, az előre megállapított jellel értesíté társait, hogy ismét vonják fel őt. De alig hogy egy méternyi magasságig emelkedett, hirtelen feléje nyilálnak a sas-szülék, melyek vad vijjongással rohantak rá.

A vadász, aki erre a találkozásra el volt készülve, karddal fegyverkezett föl, mellyel most vitézül vagdosott a ragadozók felé. Csakhamar halálos sebet mérve az egyikre, ez a mélységbe zuhant. Ezt látván az életben maradt másik, nagyobb távolságból vijjogott a vadászra, mert nem mert annak kardja közelébe jönni. A vadász még egyre forgatta a kardját és nagyokat kiáltva sürgeté társait, hogy minél gyorsabban huzzák fel ismét. Eközben fölfelé nézve, borzalommal veszi észre, hogy heves védekezése közben kardjával a kötélbe vágott, még pedig olyan mélyre, hogy már csak egy vékony fonal tartotta össze a kötél egyik végét az ülössé alakított alsó résztől.

Halálos verejtékkel homlokán, nagy rémültében elejté kardját, s ember-fölötti erő-feszítéssel sikerült végre a kötelet az elmetszett rész fölött megfognia, úgy hogy rövid időn társai a sziklára vonhatták fel. De alig ismertek rá társukra. A halálos félelemben eltöltött pillanat alatt, a vadásznak szénfekete haja teljesen megőszült.

*

A sas-fiak az evésben telhetetlenek.

Roppant étvágyuk kielégítésére a vén sasok folyton prédára vadásznak. A juhnyájokban nagy pusztitást visznek véghez, amiért folyton vadásznak is e ragadozókra. A sas nagyon izmos madár. Nehézség nélkül emel föl karmában ludat, pulykát, nyulat, sőt juhot, de még őzet is. A hegyekben zergére is vadász, és különféle

csellel igyekszik ezt a kedves szép állatot megejteni.

Az is megesett, hogy a sas kis gyermeket ragadott el. Szerencse, hogy ez csak nagyon ritkán fordult elő.

A »Rayon de Soleil« (Napsugár) cz. francia gyermek-ujsból fordította

R. E.

ÉDES HAZÁM.

*Édes hazám, Magyarország,
Ugy szeretlek téged!
Örömdben, bánatodban
Együtt érzek veled.
Szent nevedtől gyermek-szívem
Hevesebben dobban,
S ami benne szikraként ég,
Magas lángra lobban.*

*Szeretem én napsugaras,
Déliábos rónád,
Ahol a hűs patak partján
Virulnak a rózsák.
Szeretem én sűrű erdőd,
Égbe nyuló bércezed...
Szívem, lelkelem, kész örömmel
Oda adnám értted!*

Gara Ákos.

FURCSA SZÁMOK.

13468-nak az a sajátága, hogy

- a 9-szerese = 121212
- » 18-szorosa = 242424
- » 27-szerese = 363636
- » 36-szorosa = 484848
- » 45-szöröse = 606060
- » 54-szerese = 727272
- » 63-szorosa = 848484
- » 72-szerese = 969696



CZICZA-PÁR.



Czicz ifiur, Micz kisasszony
Beh rátartin járnak!
Szörnyü büszkék. Milyen oka
Lehet e csodának?

Czicz ifiur feszesen lép,
Minden csillog rajta;
A kabátja, a köcsögje
Nagyon finom fajta.

Micz kisasszony épp oly gangos,
Mint a páva kényes —
A kalapja új divatu,
Czipellője fényes.

Nem is csoda! Czicz kisasszony
Micz urnak lesz párja,
Esküvőre mennek éppen ...
Fényes násznép várja.

Czirmos mama három napja
Főz és süt már nekik;
Nem is tudom, ennyi ételt
Hogyan esznek végig!

Teljes az ő boldogságuk,
Szép jövő előttük . . .
Csak az a két kölyök csúfot
Ne űzne belőlük!

Andor diák.



INNEN-ONNAN.

Hogyan találták fel a lég-hajót. Sokszor igen kicsi dolog vezet nagy dologra. Azt mondják, hogy a lég-hajó feltalálása is ilyen jelentéktelen kicsiségnek köszönhető. Történt ugyanis, hogy a XVIII-ik század végén egy *Mongolfier* nevű francia urnak felesége valami mulatságra akart menni. Mint jó gazdaasszonyhoz illik, kimosta előbb a szoknyáját, azután egy jól befűtött kályha fölé akasztotta, hogy megszáradjon. Hát egyszerre mi történik? A szoknya, melyet a meleg levegő felduzzasztott, egyszerre csak röpülni kezd fölfelé és meg sem állott a mennyezetig. Bezzeg csodálkozott az asszony! Szoknya, amelyik repül: ilyet se látott még életében! Hamar behívta az urát, hogy ő is lássa a csodát. Am *Mongolfier* nem nyugodott abban meg, hogy csuda, amit lát. Kutatni kezdte a dolog nyitját. És addig töprenkedett, addig gondolkodott, míg megcsinálta az első léghajót. Meleg levegővel töltötte meg, mert rájött, hogy ez könnyebb, mint a rendes levegő és azért kezdett a szoknya is fölfelé szállani. Így vezetett a szoknya a léghajó feltalálására.


*

Az arany-halak paradicsoma. Indiana államban van egy kereskedő, kinek 200,000 arany-hala van. Képzeltetik, hogy ezt a rengeteg sok állatkát nem vizes edényekben tartja, mint ahogy mi szoktuk. Két óriási tavat vásárolt számukra. A tavakat magas gátakkal vette körül, hogy megvédje a szép állatkákat az erős telek ellen. De arról is gondoskodik, hogy minél több jóízű falathoz juttassa őket. Minden héten háromszor-négyszer óriási mennyiségű pörkölt kenyér morzsát dob a tavak vizébe. Bezzeg vigan ficzkádoznak ilyenkor az arany-halacsák. Valóban úgy érzik magukat, mint a paradicsomban.



VILÁGSZÉPE.

— Török népmese. —

 **SSZE GYÜLNEK** Gül-Babánál, Rózsádombnak kapujánál, mese-szóra mesketére, mulattató szóbeszédre. Mesét kérnek hős Oszmánról, padisáhuak hős fiáról, hogy mikép lett Világszépe, ő szerelmes felesége. Rózsák atyja gondolkozik, szép meséje megkezdődik:

Volt egyszer egy padisah, ennek meg egyetlen egy fia. Ugy vigyázott rá az apja mint a szeme fényére és nem volt az a kívánsága, amit ne teljesített volna. Almot lát egyszer a királyfi. Egy dervis jelerik meg az álmában és megmutatja neki Világszépét, Alom-ország tündér lányát. Mint ha csak kicserélték volna a királyfit. Se étele se itala, álmában nincs nyugodalma, egyre sáppad, egyre hervad, bus éjjelre bus nap virrad. Orvos orvos után, hodsza hodsza után, nem tudják az orvosságát. Azt mondja a beteg királyfi az apjának: »Világszépe az én bajom, ő életem, ő halálom.«

Megijedt a padisah a fia beszédjén és az a legnagyobb gondja, hogy kiverje ezt a lányt a fia fejéből. De a fia egyre sorvad, bánatában majd elhervad. Gondolja a padisah, hogy bizony még elpusztul a fia, ha övé nem lesz Világszépe. Menjen és keresse föl! Hát ha az igaz Allah megkönyörül rajta.

Utra kel a királyfi és amint megymendegél és eljut egy tenger mellé, hát ott vergődik egy szegény halacska a homokban. Rimánkodni kezd a királyfinak, hogy dobja vissza a tengerbe. (Lásd a képet a 171. lapon.) Megszánja a fiu a halacskát és amint bele dobja a vízbe, három arany pikkelyt nyujt oda neki a halacska: »Hogy

ha akarsz segedelmet, égesd el e pikkelyeket.« E szokat kiáltja feléje.

Folytatta a királyfi az utját és amint egy nagy síksághoz vetődik, ime előtte egy sánta hangya. Kéri a kis állat, segítené meg az utjában, hogy utól érje társait, akik lakodalmat mennek ülni. Veszi a királyfi a hangyát és oda viszi a társaihoz. A sánta letör egy kis darabot az aranyos szárnyából és oda adja a királyfinak: »Ha égeted szárnyacskámat, legott segítséged támad.«

Megint folytatja az utját, tele bűvbánattal; és amint elér egy nagy erdő-ségbe, hát ott viaskodik egy kis madár egy nagy kigyóval. Kéri a madárka a fiu segítségét és egy csapásra kettészeli a kigyót. Három tollat ad elő a kis madár: »Tollacsskát ha elégeted, bajban találsz segítséget.«

Ismét veszi a vándorbotját és tul hegyeken, tul tengeren, tul rettentő veszedelmen, eljut egy nagy-nagy városba. Ez volt a Világszépe apjának az országa. Megy egyenesen a palotába, a padisa elé és Allah parancsából megkéri a lánya kezét. Azt mondja neki a padisa: »Három

a kívánságom. Ha teljesited őket, beszélhetsz a lánnyal.« Ezzel elővesz egy gyűrűt, bele dobja a tengerbe és azt mondja a királyfinak, hogy ha három nap alatt elő nem keríti, vége az életének. Gondolkozóba esik a királyfi és amint gondolkodik, eszébe jut a három pikkelyecske.

Fogja és dobja bele a tűzbe. »Mit parancsolsz én szultánom?« pattant elő a halacska. »Világszépe gyűrűje bele esett a tengerbe, azt szeretném ha előhoznád«, mondja a királyfi. Keresi a halacska a gyűrűt, de nem találja. Másodszorra is lemerül, ismét nem találja; harmadszorra egész a hetedik tengerig száll le, felhoz egy halat, felbontják, hát benne a gyűrű. Oda adja a padisának, a padisa meg a lánynak.

Egy nagy barlang volt a padisa palotája mellett. Kásával meg homokkal volt tele. »A második

munkád az lesz — mondja a padisa — hogy kiszedegeted a kását a homokból.« Bemegy a királyfi a barlangba, veszi a hangya szárnyacskáját, elégeti — hát amennyi hangya csak van a földön, mind össze gyűl a barlangba és fognak nagy szá-



... RIMÁNKODNI KEZD. (Lásd a 170. lapon.)

porán a munkához. Végére járnak még az nap, és hívja a királyfi a padisát, hogy kész a második munkával is.

»Még egy munka vár téged« mondja a padisa. Előhivat egy szolgáló lányt, ketté vágja a fejét, és azt mondja a fiúnak: »Igy válik ketté a te fejed is, ha fel nem eleveníted ezt a leányt.« Kimegy a fiu a palotából és gondolkozik, hát ha az a három madártoll segíthetne rajta. Veszi őket, elégeti, hát ime előtte terem a madárka! Ez csak úgy lesi a fiu szájából a parancsot. Elpanaszolja neki a királyfi, hogy micsoda munkát biztak megint rá.

Peri-tündér volt a kis madár, módjában állott a segítség. Felrepül a levegőbe, és nem sokára egy kis edénnyel tér vissza. Vizzel volt tele az edény. »Menyországnak vizét fogjad, feltámaszthatasz vele holtat!« mondja a kis madár, és azzal prrr . . . elrepül. Siet a királyfi a palotába, és ahogy bekeni a vizzel a lány fejét, úgy feltámad, mint ha meg se halt volna.

Világszépe elé kerül a nagy hir, vezetik elibe a királyfit. Ott lakik a lány egy kis márvány palotában, a palota előtt nagy arany medence, négy felől folyik bele a kristály tiszta viz. Nagy kert a palota udvara (L. a képet a 173. lapon.) és az a sok fa, az a sok színes szagos virág, az éneklő madár-sereg . . . mint ha csak a menyország kapuja nyílt volna meg.

Egyszerre nyílik az ajtó, és úgy elözönlí a kertet a nagy világosság, hogy szinte káprázott tőle a fiu szeme. Világszépe jelent meg az ajtóban, és az a nagy fényesség, két arcának a pirossága volt.

— Oh királyfi! kezdi a lány. Nekem is van egy kívánságom. Tied leszek, ha teljesíted. Ősz ördögnek van egy kertje, grá-

nát-alma ragyog benne, énekel a gránátfürtje, akár csak a fülemüle. Ezt a fürtöt hozd el nekem, tied legyen érte szívem.«

Megy a fiu mendegél, lába nyomán töviskél, sikságokon láb nyoma nincs, a hegyeken út nyoma nincs. Fél esztendőt mehetett már, sok országot-világot jár, találkozott tündérekkel, tüzes szemű ördögökkel, a jó tündér igazítja, a rossz ördög elriasztja. Egyszer csak egy ember-félet pillant meg az uton. Amint közeledik hozzá, hát egy elaggott vén anyóka áll előtte. Jaj, de milyen rémséges volt az alakja! Haja fehér akár a hó, szeme sárga, mint a tapló, szemöldöke hegyes olló, a fogai egy-egy ásó, a körmei két rőfnyiek, az ajkai földet érnek.

— Jó estét anyácskám, szólítja meg a fiu.

— Szerencséd, hogy anyácskádnak szólítottál, feleli az anyóka. Mi járatban vagy fiaeskám? tudakolja az anyóka.

— Ősz ördögnek van egy kertje, gránátalma ragyog benne. Világszépe megkívánta, szívét érte nekem szánta, feleli nagy szépen a királyfi.

Megszánta az öreg az ifjút, fogja, egyet ránt rajta, és azzal hogy »nesze Fületlen!« neki dobja valaminek.

Azt se tudta a királyfi, hogy mi történt vele. Csak azt érzi, hogy valakinek a hátán ül. Ránéz, hát se szeme, se füle; olyan akár egy össze töpörödött varangy-béka. Ilyen volt a Fületlen. Ha rá néz kicsiny akár a féreg; de amint viszi a hátán, olyanokat lépeget, hogy tengernyi helyeket három lépésre ugrik át. Egyszerre csak megáll a Fületlen, leteszi a királyfit és azt mondja neki: »Bármit hallasz, bármit is látsz, meg ne szólalj, arra vigyázz«. Azzal eltűnik.

A királyfi . . . mint ha csak a régi álma elevenedne föl előtte. Kert előtt áll, mely-

nek se eleje se vége, virág csillog minden felé, gyümölcs ragyog minden ágon, és annyi felé szól az ésbódító ének, mint ha dalból állana a levegője. Néz a fiu köröskörül és amint egyet lép a nagy kertben, hát olyan siránkozó hangok veszik körül, hogy szívet repesztő. A királyfi azonban csak a gránát fürtöt keresi.

Imhol a nagy kert kellő közepében mi csillog, mi villog? Egy virág-palotácska, és

rajta a sok gránát akár csak a lámpások. Oda siet nagy bátran, letép róla egy fürtöt, hát teremtő Allah, milyen riadalom, milyen sikongás! »Ember fia éltünkre tört, ember fia minket megölt«. Ezt hangozza vissza minden fűszál, minden virág. »Siess, szaladj!« kiált rá a kapunál várakozó Fületlen, felkapja a királyfit a hátára és pár ugrással tengeren túl vannak. Csak akkor nézte meg a fiu a gránát fürtöt. Ötven



... NAGY KERT A PALOTA UDVARA. (Lásd a 172. lapon.)

gránát alma lógott rajta, mindegyiknek más más hangon, más más az éneke, mint ha a világ zenéje gyülekezett volna össze. Sietett is vissza vele Világszépéhez.

Várta már a lány is nagy-nehezen, mert megszerette ő is a bátor királyfit, és aggodalommal teltek a napjai, hogy valami baj ne érje miatta az ifjút. Egyszerre csak zene hallik. Ötven gránát más-más hangja, mindegyik más énekkel, szívet vidító szép

zenével. Szalad a lány a királyfi elé és a két sziv egyesültén úgy elcsilingel a gránátfürt, mint ha nem is a földön volnának, hanem Allah országában. A lakodalmat megtartották, eljutottak aztán a királyfi országába is, és vigan élnek zene-szóval, holtig tartó boldogsággal.

Országának jó királya, gránátfürtös paradísája, a királyné Világszépe, boldogságos egész népe.



AZ ISKOLÁBÓL.

A kis nyelvtudós

- Tanító.* — Jancsi!
- Jancsi.* — Itt vagyok!
- Tanító.* — Azt tudom, hogy itt vagy. De úgy veszem észre, megint nem figyelsz.
- Jancsi.* — Figyelek tanító ur.
- Tanító.* — Hát miről beszéltem most?
- Jancsi.* — A beszéd-részekről.
- Tanító.* — Ugy van. Hát mondd meg, micsoda beszéd-rész ez: *kanál*?
- Jancsi.* — Kanál, az melléknév.
- Tanító.* — Már mért volna kanál melléknév?
- Jancsi.* — Mert mindég a tányér mellé szokták tenni.

*

Most már tudja.

- Nagyon kinevették a fiuk Jancsit, amiért azt mondta a kanálra, hogy melléknév.
- Sohse nevésetek, mondja óra után. Most már minden szóról meg tudnám mondani, hogy miféle beszéd-rész.
- No ha tudod, hát mondd meg, milyen beszéd-rész ez a szó: *csacsi*?
- Jancsi ránéz Pistára, ki a nehéz kérdést feladta. Egy darabig csak gondolkozik, azután örvendőve kiált fel:
- Tudom, tudom! Csacsi, az ige!
- Ige? kérdezik a fiuk csudálkozva. Hát ez hogy jut eszedbe?
- Persze, hogy ige, mert úgy lehet ragozni, mint az igét: *én csacsi, te csacsi, ő csacsi*...



APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Az óvatos macska. Bizonyára észre vettétek már, hogy a macska mindent, amit szájába vesz, először jól megráz és csak azután nyeli le. Valjon gondolkoztatok-e már azon, hogy mi ennek az oka? Mert ok nélkül semmi sem történik a természetben. A macskának ezt a szokását is meg lehet magyarázni. Ez a kedves háziállatunk ugyanis apró rágcsáló emlősökkel is táplálkozik. Már pedig, ha ilyen rágcsáló élve kerül a macska szájába, akkor ugyancsak össze harapdálja. Hogy ez meg ne essék, a macska erős megrázással teszi ártalmatlanná és csak azután fog hozzá a lakomához. Ez az óvatosság aztán anynyira szokásává lett a cicának, hogy még olyasmit is megráz, amitől semmi oka sincsen félnie. Így megrázza a kenyeret, vagy az elébe dobott húst is, holott ezek bizonyára nem harapnák meg.

*

Egér és tigris. Ismeritek a tigrist mindnyájan. Tanultatok róla, de nagyobbára láttátok is. Vagy az állatkertben vagy valamely állat-seregletben. Tehát tudjátok, hogy milyen hatalmas, erős állat! És ismeritek az egeret is. A gyöngye kicsike egeret, mely megrettenve menekül, ha lépések zaját hallja. Egyetlen macska ezer egeret is halálra rémit. Nos: és az erős, a hatalmas, az oroszlánál is szembezálló tigris mégis fél az egértől. Vagy lehet, hogy nem félelem az, ami láttára elfogja, hanem undorodás; de annyi bizonyos, hogy a tigris messzire elkerüli azt a helyet, ahol egeret sejt. Egy angol főúr, kinek alkalmá volt a tigrisnek ezt a különös irtózását megfigyelni, a következőket meséli róla: »Egyik jó barátomnak gyönyörű királytigrise volt. Hatalmas ketrecben az udvaron tartotta. A háznép különös mulatságát találta abban, hogy a szép állattal kötekedjék. Egyszer egeret eresztettek ket-

GÁBÓL.

ra észre
mindent,
megráz és
dolkozta
az oka?
nik a ter-
zokását is
ves házi-
mlősökkel
ilyen rág-
ya, akkor
y ez meg
ssal teszi
fog hozzá
tán any-
hogy még
i oka sin-
eret, vagy
zek bizo-

rist mind-
agyobbára
ben vagy
tudjátok.
! És is-
e kicsike
ül, ha lé-
cska ezer
s az erős,
embeszálló
agy lehet.
a elfogja,
nyos, hogy
elyet, ahol
k alkalma
irtózását
séli róla:
ü király-
en az ud-
ös mulat-
p állattal
ettek ket-

reczébe. A tigris azonnal egy sarokba huzódott és ott maradt mindaddig, míg az egér ki nem futott. Ekkor fonalra kötve, tették a ketreczbe. A tigris morgott és újra elhuzódott. Mikor az egeret egészen közel vitték hozzája, hirtelen felugrott és a ketrecz másik oldalára menekült. Ekkor az egeret egyik sarokba kötötték. A tigris ott maradt a helyén és addig el nem mozdult, míg az egeret a ketreczben hagyták. Ekkor aztán dühösen, orrfintorgatva sétált fel és alá, de azt a helyet, ahol előbb az egér volt, gondosan elkerülte.

Azt mondják különben, hogy a forró ég-övek más nagy ragadozó állatai is így félnek az egértől; de a kis czinczógók egy csöppet sem büszkék arra. Sokkal jobban szeretnék, ha a macska félne tőlük.



A »KIS LAP« LXII. köt. 9-dik számában közölt szószaporító feladvány megfejtése:

Lehel, Elele, Elme, len, le, hét, téllen, lég, él, élet, élettelen, tehén, ég, és, étel, ellen, ellenség, elég, est, les, eleség, éles, letétel, lehet, tél, lét, ne, lel, segél, telet, teletés, én, te, létlenség, telhetetlen, tehetség, ehetetlen, té, tett, tele, tetéllen, tettetés, heg, tettleg.

*

A rejtett név megfejtése:

Bál	Biró
Apad	Ákos
Lágy	Lép
Arab	Író
Sár	Nagy
Sír	Tur
Akár	

Helyesen fejtették meg: Mándy Pál, Marsovszky Etelka, Szabó Lajos és Elemér, Csongrády Attila és Ilona, Riedl Gyula, Krisztinkovich Imre, Marton Pista és Ilonka, Bayer Anti, Rosenfeld Erzsike és Dalma, Zoltán Gyuszi, Gutmann Margit Erzsike és Dénes, Mikó Blanka (A te írásod? F. b.), Schiller Otto és Pál (Melyikötök írása? F. b.), Kovács Ferencz, Lövensohn Henrika, Horváth Lilike, Kövesi Pali, Nyomárkay Annuska és Józsika, Szlávik Géza, Gutmann Margit, Péterfy Vilma, Hólek László, Verbovszky Menyhért, Nelky Irénke, Illy Margit, Erzsike, Etelka, Amálka és Dezsó, Sinkovits Clarisse és Ilma, ifj. Metzger Ede, Perényi Józsa, Mérey Dalma, Keresztszeghy Zoltán, Alstock Hugo, Kónya Ferencz Elemér, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Csépany Béla, Weisz Sándor, Szüts Gizella, Csics Rózsika, Hibay Irénke, Forrai Árpád, Müller Pistike, Hajnik Pál, Rothauser György, Tomaszek Márta, Vásárhelyi Pali, Hunyady Ferencz, Vatyay Mariska, Gáll Etelka, Gombai Piroska és Ferike, Kornstein Klára, Fuchs István, Jurka Flavius, ifj. Toldy Lipót, Véghelyi Lajoska, Hollós László, Knebel Riza, Tichtl Mártha, Sümegh Juliska, Ilonka és Radó, Nagy Lenke, Ernő és Vicza, Borsos László, Jakabfi Tilda, Borhy Margit, Lichtner Sanyi, Hoffmann Rikárd és Géza, Strasser Ervin és Endre, ifj. Hofhauser Ödön, Balogh Pál, Halász Jenőke, Schichtanz Ilonka, Garai Lujza és Manczi, Gál Jankó, Ybl Márta, Vetsey Erzsike, Kunetz Józsa, Klein Jenő, Gonda Dezsó és Mariska (Hallod-e te Gonda Dezsó! A te gondatlan írásod nem felel meg a te intó nevednek! F. b.), Schulz Ilonka, Bakos László, ifj. Tiszti Lajos, Nagy Ilona, Pankl Aurél, Sommer Katinka, Kilezer Gyula és Edith, Bakos Katinka és Ilona, Wellisch Margit, Vidonyi Ilonka és Sándor, Feleky György, Boschán Pista és Jenő, Hertelendy Bandi, Hajdu Margitka, Flór Annicza, Haupt-Stummer Carola, Schwarcz Emmy és Magda, Jantsits Bandi, Raschka Gyula, Fischer Edithke, Kiss Géza és Jenő, Záborszky Jenő, Géza és Mariska, Fuchs Nándor, Hirsch Emma.

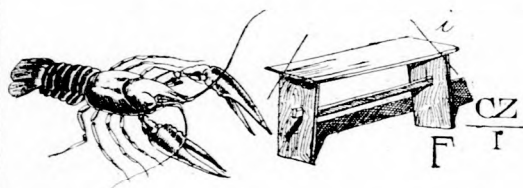
A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Kovács Ferencz, Székely-Udvarhelyt, kinek a jutalom-könyvet, (»Robinson Crusoe élete és kalandjai«, átdolgozta Donászy Ferencz.

Hat színnyomatu képpel, és számos szöveg-rajzzal, diszes kötésben), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Stettner Margitka, Löw Lenke, Somlyodi Nandine, Csongrády Atila és Ilona, Fürst Leo, Jelka és Sándor, Büben Ivánka, Kerekes Gyurka, Smideg Elluska, Trebitsch Károly, Haidekker Lajoska, Vajda Gyula, Forgó Bandi, Ujhelyi Gabriella, Kőszeghy Marianna, Knyazoviczky Janika, Jávorszky Irén, Wurm Betty, Punghy Margit, Piso Elvira és Valika, Hoffmann Rikárd és Géza, Pankl Aurel, Frankl Lilly, Biró testvérek, Schmideg Jolán, Kőrösy Margitka, Szentmiklósy Andor, Horvát Miklós, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Weisz Jetti, Totterer testvérek, ifj. Benedek Elek, Paget János, Majaj Eugenia, Kövesi testvérek, Schnabel Béla, Schnabel János, Kikindai Laci, Mikó Blanka, Kladnigg Dora és Alajos, Hirsch Emma, Reichel József, Weigert Aladár, Endrényi József, Vásárhelyi Pali, Pasiut László, Löbl M. Ernő, Rencsisovszky Margit, Weisz Daisy, Vidonyi Ilonka és Sándor, Ranschburg Béla, Richon Mariska, Blahó Miczike, Sztehlo János, Záborszky Jenő, Géza és Mariska, Harangy Klára.

KÉP-REJTVÉNY.



A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök.“

Görög tündérmesék gyermekek számára. Irta **Kingsley Károly**. Angolból fordította **Pulszky Ágost**. Hat könyomatu képpel, diszes kötésben.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Csapy László. Mit? Hogy késő már a te korodban neki fogni a hegedülés művészetének megtanulásához? Nem olvastad a nagy bölcsről, a görög Szokráteszről, hogy épp 70 éves korában kezdett el czitera-játékot tanulni? S te most alig multál 13 esztendő. Csak neki bátran! És, ha tehet-

séged is akkora mint a kedved, egy évi szorgalom már megszerzi számodra azt a gyönyört, hogy zengésre ébresztet a holt fát; egyelőre persze csak a magad multságára. — **Goldschmidt Lipót**. A »Kis Lap«-hoz való bekötési tábla végett fordulj a kiadó-hivatalhoz. — **Somlyody Nandine**. Tetemes javításokkal s bővítéssel közlöm. Javítást, bővítést pedig azért ejtettem a te rejtvényeden, hogy megértsed belőle: jövőre mikép szerkessz meg ilyesmit. Édes mamádra már bizony nem emlékezem. Annyi ezer név közül! De ha valaha színről-szinre láttam őt, bizonyára fölismerném. Az ő hűsége s a te ragaszkodásod örömhöz szolgál. — Ifj. **Toldy Lipót**. Besoroztam. — **Csepány Béla**. Ismeretes vers-sor ugyan, de egymagában mégis csak csorba. Valami példaszót, emlék-mondatot válassz. Különben annak a sornak betűi nincsenek mind alkalmazva. Hiányzik a *bongás, czukor, korcz, sugár, karika, kerek, rengeteg, tenger, béke* s még egy sereg. — **Jakabfi Tilda**. Bizony, a tréfás latin-magyarsággal *pipatorium*nak nevezett gyűjtemény mind inkább ritkul Magyarországon, ahol régebben oly nagy szerepe jutott. Én csak egy régi tajt pipát őrzök drága ereklye gyanánt: ez az *Arany János*, nagy magyar költőnek, és nekem elfelejthetetlen dicső tanáromnak tajték csibukja (szárastul) melynek füstkarikái mellett írta meg a halhatatlan mester az ő utolsó művét: »*Toldy szerelmét*«. A nevedet ezentul gondosabban irjad. — **Balogh Pál**. Nem is volna azokban hiba, csak hogy már rég megjelentek, mivel hogy másnak is eszébe jutottak. — **Schichtancz Ilonka**. Már csak a kettőtök munkája, s ennél fogva a megfejtők közé soroltalak. — **Garai Lujza és Manczi**. Mily ellentét: a takarai irás és a rojtos papiros! — **Strasser testv.** 14, 665. — *Több levélről, a jövő számban.*

LEVELEZÉST

folytatni óhajt *Nikolini Eugéniával Somlyody Nandine* (Salyi, u. p. Porcsalma.)

ROVÁS.

G. I.-nak poczás, H. E.-nek rojtos szélű levelét nem veszem figyelembe. F. b.

JÓ SZIV.

Harangy Klára 2 kor. (1 kor. az »Orsz. gyermekvédő egyesület javára, 1 kor. az ingeny tejre.) Az Eg áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR**.